

Vraag nr. 129
van 20 april 2004
van de heer ANDRÉ-EMIEL BOGAERT

Toeristische infrastructuur Oostende – SIF-middelen

Voormelde problematiek was in politieke kringen eigenlijk reeds bekend, doch nogal collegiaal met de mantel der liefde bedekt (na persartikels in Het Laatste Nieuws medio 2002 en in De Standaard eind 2003). Thans worden verkozenen en burgers evenwel opnieuw geconfronteerd met persartikels als "Johan, de Neptunus van de Noordzee" en "Topminister kan veel betekenen voor stad en regio". Het is dan ook evident dat verkozenen – van welke partij ook – hieromtrent door kiezers die zeggen recht te hebben op dezelfde voordelen, op de korrel worden genomen.

Het is van oudsher bekend dat het floreren van bepaalde steden, gemeenten en/of subregio's rechtstreeks verband houdt met de machtsgraad van de plaatselijke machthebbers. Dit was reeds zo in de middeleeuwen en is thans – weze het in een democratie – niet anders. De vroegere bloei van Oostende had te maken met de politicus Piers, de huidige met Vande Lanotte ; van Mechelen met De Saeger, thans met Somers ; van Diest met Van Audenhove ; van Lier met Herman Vanderpoorten, thans met Marleen Vanderpoorten ; van Vilvoorde met Dehaene ; van Gent met Verhofstadt ; van Hasselt met Stevaert ; van Dendermonde met De Batselier, en zo kan men eindeloos doorgaan. Het fenomeen is dus van alle tijden en van algemene bekendheid.

Toch is het in een democratie met transparantie nodig en nuttig dat zo weinig mogelijk geruchten de ronde doen en dat van bij de aanvang verkozenen en burgers omtrent openbare geldmiddelen weten wie wat om welke redenen aan wie of wat heeft gegeven.

Het is op het eerste gezicht vrij eigenaardig dat bevoegde ministers (Toerisme en Sport) vanuit hun respectieve vakbegroting aan één en dezelfde stad substantiële subsidies toekennen ter financiering van een aldaar op te richten baskettempel (Oostende). Indien de wet voor iedereen gelijk is, dan zouden in principe alle steden en gemeenten die gelijkaardige sportverenigingen uit dezelfde sporttak herbergen, in dezelfde omstandigheden gelijkaardige subsidies moeten kunnen krijgen. Dit blijkt bij navraag evenwel niet te kunnen.

Eenzelfde probleem rijst m.b.t. het niet aflatende gerucht dat het leeuwendeel van het aan de stad Oostende toegekende SIF-geld (Sociaal Impulsfonds) niet werd aangewend ter leniging van de sociale noden van de vierde wereld aldaar, maar wel voor de aanleg van luxueuze parkeerfaciliteiten onder de zeedijk. Misschien waren of zijn hier goede redenen voor, maar het is toch logisch dat heel wat burgers uit andere steden en gemeenten daar vragen bij stellen ; zeker indien ze keer op keer te horen krijgen dat bepaalde plaatselijke doelstellingen niet via SIF-geld mogen worden gefinancierd.

Alhoewel de dienstige begrotingen inmiddels werden goedgekeurd, is het toch van belang dat de bevoegde minister ten aanzien van de buitenwacht een degelijke argumentatie omtrent de aanwending van SIF-geld voor dergelijke doeleinden kan geven, vooral gelet op de recente mediatieke aandacht (Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg), waarna nog heel wat vragen overbleven.

1. Op grond van welke objectieve overwegingen en/of parameters konden substantiële delen van het toegekende SIF-geld worden aangewend voor veeleer luxueuze en normaal door de gewone gemeentebegroting te dragen infrastructuurwerken ?
2. Komen ook andere steden en gemeenten die dezelfde noden hebben, hiervoor in aanmerking ?
3. Komt ook gelijkaardige infrastructuur, namelijk investeringen ter uitvoering van het parkeerbeleid, voor dergelijke subsidiëring in aanmerking ?
4. Kunnen steden en gemeenten, nu het SIF-fonds niet meer bestaat, alle geldmiddelen uit de dotaties van het Gemeentefonds en het Stedenfonds naar eigen inzicht besteden, zelfs al wordt aldus niet meer in sociale impulsen geïnvesteerd ?

N.B. Een vraag over subsidiëring van Oostendse sportinfrastructuur vanuit de begroting Toerisme werd gesteld aan minister Landuyt (vraag nr. 64.), en een vraag over subsidiëring van Oostendse sportinfrastructuur van-

uit de begroting Sport aan minister Keulen (nr. 111).

Antwoord

De afspraken over de besteding van de SIF-trekkingsrechten zijn vastgelegd in een beleidsovereenkomst - in onderling overleg - tussen de Vlaamse overheid en de stad/gemeente en het OCMW. Een stad of gemeente kan de beschikbare middelen dus niet willekeurig inzetten. Elke beleidsovereenkomst bevat een aantal resultaatgerichte acties en maatregelen. De middelen zijn daar trouwens aan gekoppeld en worden pas volledig ter beschikking gesteld als de resultaten ook gehaald zijn.

De beleidsovereenkomst met de stad Oostende waaraan de Vlaamse volksvertegenwoordiger refereert, voorziet voor de periode 2000-2002 in zeven accenten of strategische doelstellingen: verbetering meervoudige achterstelling, verbetering leef- en omgevingskwaliteit, tewerkstelling, huisvesting, zelfredzaamheid, sturing en coördinatie en onderwijs. Meer dan een derde van de middelen werden bestemd voor verbetering van de leef- en omgevingskwaliteit waarbij er nogal wat aandacht was voor stadsverfraaiing, investeringen in de aandachtswijken, enzovoort. In de vraagstelling wordt gesuggereerd dat de middelen werden ingezet voor veeleer luxueuze infrastructuurwerken die normaal door de gewone begroting moeten worden gedragen. Concreet wordt gevraagd of middelen werden ingezet voor investeringen ter uitvoering van het parkeerbeleid. Nazicht van het dossier maakt duidelijk dat geen SIF-middelen werden aangewend voor de realisatie van parkeerfaciliteiten. Deze realisatie van parkeermogelijkheden werd volledig bekostigd met middelen van het Bedrijf voor Grond- en Bouwbeleid. Dit kan worden gestaafd met uittreksels uit de jaarrekening van het Stedelijk Bedrijf voor Grond- en Bouwbeleid.

Wat nu de concrete vragen betreft, kan het volgende worden geantwoord.

1. De objectieve overwegingen en/of parameters waarnaar gevraagd wordt, zijn terug te vinden in de beleidsovereenkomst die tussen de Vlaamse overheid en elke gemeente/stad samen met het betrokken OCMW is afgesproken.
2. Zoals hierboven aangegeven, is de besteding

van de middelen afhankelijk van de met iedere stad afzonderlijk onderhandelde overeenkomst.

3. In principe worden geen uitgaven als dusdanig uitgesloten op voorwaarde dat daar vooraf duidelijke afspraken over zijn gemaakt en deze passen binnen de doelstellingen van het Sociaal Impulsfonds.
4. De overgang van het SIF naar het Gemeentefonds brengt mee dat steden en gemeenten vrij over deze middelen kunnen beschikken. Voor de steden werd enkel de SIF-waARBorg binnen het Gemeentefonds gewaarborgd.

De zogenaamde SIF-plusmiddelen werden ondertussen opgenomen in het Stedenfonds. De besteding van de Stedenfondsmiddelen zijn - zoals in het Sociaal Impulsfonds - gekoppeld aan een beleidsovereenkomst met de Vlaamse overheid.

(Antwoord Marino Keulen: blz. 2748 – red.)